

հայրաներին, կուտարար տէգէրակնով, ցոյց տալով նրանց թիթեւամիտ բարքերն ու պակասութիւնները: Եւ այդ ամենը զծուծ է նա աուր հնգնանքով և երգիծաբանի վարպետ վրձինով:

Դա արդէն բաւական նշանաւոր մի եւրեւոյթ է պարսկահայ իրականութեան մէջ և դրանով էլ բնորոշում է աշուղի կատարած դերը:

ԵՍ ՔՈ ՍԻՐՈՅՆ

(Այլիւ օղոռ տնտիս յերգերից)

Ես քո սիրոյն մայիլ ելամ,
Խելք ու միտքս կորցրել ամ.
Հանապարհս մոլորել ամ,
Թէ զոմ տեսնեմ քեզի ազիզ:

Քաղց լեզուդ ինձի խալէց,
Խելք ու միտքս զլինէս քաշէց.
Թամամ ջանս խալէց, մաշէց,
Քո խօշտաբ ու խաղն ազիզ:

Խօսման ամ, ջուկաբ չես տալման,
Փառակդ բռնէլ ամ լալման.
Ինձ խաբելով անց աս կալման,
Ախրին խղճա ինձի ազիզ:

Ձմար ե՞րբ ես խոր խոզէց խանեմ,
Ասա, ե՞րբ դու ինձ ճար կանես.

Գուցէ դեռ էլ յետացանես,
Ա՛ր մոռանալ դու ինձ ազիզ:

Գեղեցկութեամբդ ինձ մաշեցիր,
Սիրտս գոռ ինձմէ քաշեցիր.
Ջվան ամ, ինձ չխղեացիր,
Չեղնեմ քեզնէ կարօտ ազիզ:

Քո աչքերն բլբլջ ջան ա,
Յունքէրդ ալմազ ջուհար ա.
Ելայ քեզ ծառայ, ինչ կուզես արա,
Կեսնքս քեզի մատաղ. սիրուն ազիզ:

Իմ սիրելի, պատուական վարդ,
Համբոյր խնդրեմ, տո՛ւր ինձ անխնայ.
Շունչս զնաց, եմ կիսամահ,
Վայ թէ մեռնեմ իմ ջան ազիզ:

Ես քո սիրոյն խորովման ամ,
Քրակ և բոցում վառման ամ.
Վայ ինձ քեզնէ հեռաման ամ,
Ելա կարօտ քեզնէ ազիզ:

Այս երգը ձեռք ենք բերել 1921 թւին
Հնդկաստանում, Բոմբէյում, ձեռագիր մի
տաղարանից, որ գրւած է 1810 թւին:

ԱՐԱՐ ԻՐԵՄԵԱՆ

Քիֆլիս

22 դեկտ. 1929 թ.

ՋԱՐԹՈՒՄԻ ՋԱՆԳԱԿԸ

Իմ զարթումն անհամբեր
Դու կ'ըստասես փեղկիս տակ.
Նըւագելով զարթիթներ,
Թեւաւորւած հըրջտակ:

Երգերուդ մէջը կ'ըզգամ
Անոյշ յուզումն Աստըծոյս.
Որ կը հալի զերդ եղեմս,
Արեւուն մէջ իմ հոգւոյս:

Ահա կու գամ թեւաբաց
Հըրաւէրիդ ունկընդիր.
Գիշերուան մէջ երազած,
Քու երգերուն քաղցրալիր:

Բաց է սըրտիս պատուհանն
Նոր արեւու նոր կեանքի.
Մարգերուն մէջ հոտեան,
Քեզ իմ հոգիս կ'ընկերի:

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅԱՎԱԵՆԻՍԵԱՆ